

Sygn. akt III PO 8/04

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski (przewodniczący)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Barbara Wagner (sprawozdawca)

Protokolant Edyta Jastrzębska

w sprawie z odwołania sędziego A. W.

od decyzji Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego

w przedmiocie przeniesienia na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu
administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...],

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 8 lutego 2006 r.,

oddala odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Decyzją z dnia 1 marca 2004 r., podjętą na podstawie art. 94 § 1 ustawy z
dnia 30 sierpnia 2002 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju

sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.) – powoływanej dalej także jako „ustawa”, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego przeniósł sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego A. W. na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] z dniem 15 marca 2004 r.

A. W. wniosła od tej decyzji odwołanie, zarzucając naruszenie art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz art. 2, art. 32, art. 178 ust. 1 i art. 180 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.).

W uzasadnieniu odwołania skarżąca podniosła, że decyzja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w przedmiocie przeniesienia sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do wojewódzkiego sądu administracyjnego mogła zostać podjęta wyłącznie po zasięgnięciu opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego. Według niej, z uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie wynika, ani aby taka opinia była wydana, ani jaka jest jej treść, ani nawet, czy Prezes zwracał się do Kolegium o opinię. Wskazała, że art. 94 ustawy nakazuje oceniać zasadność przeniesienia w odniesieniu do każdego indywidualnego przypadku. Powołany przepis nie dotyczy bowiem wszystkich sędziów. Zakłada, że tylko część z nich zostanie delegowana na okres nie dłuższy niż dwa lata do pełnienia obowiązków w wojewódzkim sądzie administracyjnym, zaś pozostali sędziowie będą kontynuować zatrudnienie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Status sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego od dnia 1 stycznia 2004 r. będzie zatem zróżnicowany. Skarżąca podniosła również, że po przeniesieniu do wojewódzkiego sądu administracyjnego sędziowie zachowają jedynie prawo do wynagrodzenia i tytuł sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. Przeniesieni sędziowie zostaną jednak pozbawieni prawa do przejścia w stan spoczynku po przepracowaniu nie mniej niż 9 lat na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz prawa do udziału w Zgromadzeniach Ogólnych Sędziów Naczelnego Sądu

Administracyjnego. Nadto, przepisy nie określają żadnych kryteriów, na podstawie których Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego powinien podejmować decyzję o przeniesieniu, delegowaniu lub pozostawieniu na dotychczas zajmowanym stanowisku. Jej zdaniem, przepisy ustawy naruszają art. 32 Konstytucji, albowiem zezwalają na odmienne traktowanie osób znajdujących się w takiej samej sytuacji faktycznej i prawnej. Artykuł 94 ustawy pozostaje również w sprzeczności z art. 180 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji, który wyraża zasadę nieusuwalności sędziego gwarantującą niezawisłość. Stanowi on, że przeniesienie sędziego na inne stanowisko wbrew jego woli może nastąpić jedynie na mocy orzeczenia sądu i tylko w przypadkach określonych w ustawie. Wyraziła wątpliwość odnośnie do zgodności art. 94 ustawy z art. 2 Konstytucji. Wskazała, że jakkolwiek zapewnienie sprawnego działania sądownictwa administracyjnego po wdrożeniu jego reformy jest istotne z uwagi na ważny interes społeczny, to jednak nie można „z góry założyć, iż konieczność orzekania w wojewódzkich sądach administracyjnych przez sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego będzie trwała w nieograniczonym przedziale czasowym”. Z art. 95 § 1 ustawy wynika, że ustawodawca założył powołanie dostatecznej ilości sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych. W konkluzji skarżąca podniosła, że art. 94 § 1 ustawy nie powinien stanowić podstawy do przeniesienia na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, ponieważ jest niezgodny z Konstytucją.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego pismem z dnia 8 kwietnia 2004 r. wniósł o oddalenie odwołania sędzi A. W. Wskazał, że w dniu wejścia w życie Konstytucji RP ustroj sądów administracyjnych określała ustawa z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 ze zm.). Zgodnie z powołaną ustawą, Naczelny Sąd Administracyjny, jako jeden Sąd, działał w Warszawie i w ośrodkach zamiejscowych utworzonych dla jednego lub kilku województw. Sędziowie NSA byli powoływani przez Prezydenta RP na stanowiska sędziów NSA w Warszawie oraz w poszczególnych ośrodkach zamiejscowych Sądu. Po zmianie ustroju sądu administracyjnego, została przyjęta zasada, że postępowanie sądowe przed sądami administracyjnymi będzie co najmniej dwuinstancyjne (art. 176 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji RP). Konstytucja RP

przesądziła, że sądami administracyjnymi mają być Naczelny Sąd Administracyjny oraz inne sądy administracyjne (art. 184 Konstytucji RP). Określono termin (przed upływem 5 lat od dnia wejścia Konstytucji w życie), w którym zostaną uchwalone ustawy wprowadzające instancyjność postępowania przed sądami administracyjnym (art. 236 ust. 2 Konstytucji RP). Zasadniczych zmian dokonano ustawami z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269) oraz z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270), które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. Wprowadzenie tych zmian w ustroju sądów administracyjnych określiła ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zmiany w odniesieniu do Naczelnego Sądu Administracyjnego polegały na tym, że Sąd ten stał się sądem drugiej instancji. Zniesiono dotychczasowe ośrodki zamiejscowe tego Sądu. Jako sądy pierwszej instancji właściwe do rozpoznania spraw sądowoadministracyjnych powołano wojewódzkie sądy administracyjne. Artykuł 180 Konstytucji, wprowadzając zasadę nieusuwalności sędziów, pozwala ustawodawcy określić, w razie zmiany ustroju sądów, podstawy przenoszenia sędziów do innego sądu lub w stan spoczynku.

W kwestii podnoszonego przez skarżącą zarzutu niezgodności art. 94 ustawy z art. 2 Konstytucji, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wyraził pogląd, że odwoływanie się w sprawach o przeniesienie sędziego NSA do orzekania w wojewódzkich sądach administracyjnych do zasady praw nabytych jest chybione, albowiem nie ma konstytucyjnego prawa bycia sędzią NSA. Gdyby jednak przyjąć, że dotychczasowi sędziowie NSA mieli prawo przypuszczać, że ich sytuacja prawna pozostanie stabilna do czasu przejścia w stan spoczynku – to należy przypomnieć, iż przeniesienie ich do wojewódzkiego sądu administracyjnego nastąpiło w warunkach art. 180 ust. 5 Konstytucji, który stanowi, że „W razie zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych wolno sędziego przenosić do innego sądu lub w stan spoczynku z pozostawieniem mu pełnego uposażenia.” Nadto, sędziowie przeniesieni do wojewódzkich sądów administracyjnych, na podstawie art. 94 § 1 ustawy, zachowują „nabyty” tytuł sędziego NSA oraz „nabyte”

uposażenie sędziego NSA. Podkreślił, że przepis ten dotyczy sędziego NSA w stanie czynnym, ponieważ ma on nadal orzekać, tyle że w wojewódzkim sądzie administracyjnym, a nie w NSA. Modyfikuje zasadę określoną w art. 93 Przepisów wprowadzających tylko w takim zakresie, że sędzia NSA może być przeniesiony do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Zachowuje natomiast w tym okresie prawo do wynagrodzenia i tytułu przysługującego sędziemu NSA. Należy zatem przyjąć, że art. 94 ustawy nie odnosi się w ogóle do innych uprawnień sędziów NSA powołanych na podstawie dotychczasowych przepisów.

W kwestii naruszenia art. 32 Konstytucji Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego podniósł, że istotne znaczenie w sprawie ma art. 180 ust. 5 Konstytucji. Wedle powołanego przepisu, sędziego można przenieść wówczas, gdy nastąpi zmiana ustroju sądów lub zmiana granic okręgów sądowych. Należy przyjąć, że: (a) norma zawarta w art. 180 ust. 5 Konstytucji jest kompletna w tym sensie, że powinna być wykładana tylko w kontekście postanowień Konstytucji; (b) nie do sędziego należy wybór czy zostanie przeniesiony do innego sądu, czy w stan spoczynku z pozostawieniem pełnego uposażenia; (c) ustrojodawca pozostawił ustawodawcy zwykłemu i podmiotowi decydującemu wybór rozstrzygnięcia; (d) przeniesienie w stan spoczynku z pozostawieniem pełnego uposażenia jest sytuacją wyjątkową, bowiem stan spoczynku sędziego i warunki jego nabycia są opisane w art. 180 ust. 3 i 4 Konstytucji; (e) ustawodawca w granicach warunków opisanych w art. 180 ust. 5 Konstytucji ma swobodę regulacji instytucji przeniesienia sędziego czy to do innego sądu, czy to w stan spoczynku z zachowaniem pełnego uposażenia. Rozpatrując art. 32 Konstytucji w kontekście powołanego art. 180 ust. 5 Konstytucji, trudno uznać, że zarówno decyzje o przeniesieniu sędziów do wojewódzkich sądów administracyjnych, jak i art. 94 § 1 Przepisów wprowadzających, będący podstawą tych decyzji, naruszają zasadę równości wobec prawa. Zwrócił uwagę, że alternatywa opisana w art. 180 ust. 5 Konstytucji „przeniesienie do innego sądu lub przeniesienie w stan spoczynku z pozostawieniem pełnego uposażenia” sama w sobie zawiera zróżnicowanie i w tym sensie stwarza nierówność w sytuacji prawnej sędziów NSA.

Nieuzasadniony, w ocenie Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, jest również zarzut naruszenia art. 178 ust. 1 Konstytucji. Zasadę niezawisłości

gwarantują, między innymi, sposób powołania (art. 179 Konstytucji), sposób „opróżnienia” stanowiska (art. 180 ust. 1 - 4 Konstytucji), niedopuszczalność przenoszenia sędziego z wyjątkiem sytuacji opisanych w art. 180 ust. 5 Konstytucji, immunitet sędziowski (art. 181 Konstytucji) oraz status materialny (art. 178 ust. 2 Konstytucji). Przeniesienie sędziego „do innego sądu”, nawet niższego, trudno zatem uznać za naruszenie art. 178 ust. 1 Konstytucji. Wedle art. 180 ust. 1 Konstytucji, sędzia może być złożony z urzędu jedynie w sytuacjach wyjątkowych, tylko na mocy orzeczenia sądu (dyscyplinarnego) i tylko w przypadkach określonych w ustawie. Jeśli tak właśnie rozumieć zasadę nieusuwalności sędziego, to przeniesienie sędziego do innego sądu w trybie art. 180 ust. 5 Konstytucji i art. 94 § 1 Przepisów wprowadzających trudno uznać za złamanie zasady nieusuwalności sędziego, a więc naruszenie art. 180 ust. 1 Konstytucji. Preferowanie w ustawie instytucji przeniesienia do innego sądu kosztem instytucji przeniesienia w stan spoczynku z zachowaniem pełnego uposażenia nie jest naruszeniem Konstytucji. Nie można również mówić o naruszeniu przepisów art. 180 ust. 2 i ust. 3 Konstytucji, które regulują zasadniczo inne przypadki dopuszczające odstępstwo od konstytucyjnej zasady nieusuwalności sędziów (art. 180 ust. 1). Przypadki określone w art. 180 ust. 2 i ust. 3 związane są ściśle z indywidualną sytuacją sędziego dotyczącą jego osoby. Natomiast art. 180 ust. 5 ma inne znaczenie i odnosi się wprost do sytuacji wywołanej zmianą ustroju sądów lub zmianą granic okręgów sądowych. Pojęcie „przeniesienia do innego sądu”, o którym mowa w art. 180 ust. 5 Konstytucji RP oznacza przeniesienie na stanowisko sędziego w innym sądzie. Sędziowie są powoływani do pełnienia urzędu sędziego na stanowiskach sędziowskich w określonych sądach. Nie można zatem zgodzić się z poglądem, że przeniesienie sędziego na stanowisko sędziego w innym sądzie jest zasadniczo czym innym niż przeniesienie sędziego do innego sądu lub orzekania w innym sądzie.

W kwestii zarzutów dotyczących procedury przenoszenia sędziów do wojewódzkich sądów administracyjnych Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazał na wypracowane przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego podstawowe etapy postępowania przy podejmowaniu decyzji

personalnych związanych z wprowadzaniem w życie przesądzonych przez ustawodawcę zmian ustrojowych sądownictwa administracyjnego oraz reguły (kryteria), „którymi powinien kierować się prezes NSA podejmując decyzje o przeniesieniu sędziów NSA na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych”. Zagadnienie statusu prawnego sędziów NSA powołanych na podstawie dotychczasowych przepisów w związku ze zmianą ustroju Sądu, co w praktyce oznaczało wypracowanie reguł przenoszenia sędziów, było przedmiotem kilku posiedzeń Kolegium NSA i odbywanych przez prezesa NSA i wiceprezesa NSA spotkań z sędziami wydziałów NSA w Warszawie i ośrodkach zamiejscowych NSA. W trakcie tych spotkań nie kwestionowano przedstawianej koncepcji realizacji art. 94 Przepisów wprowadzających, co legło u podstaw przedstawienia tej koncepcji do zaopiniowania Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, a następnie Zgromadzeniu Ogólnemu. Wdrażanie i przebieg reformy sądownictwa administracyjnego uniemożliwiał przeniesienie wszystkich sędziów NSA w stan spoczynku i pozostawienie orzecznictwa sądownoadministracyjnego w rękach 77 nowopowołanych sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych i 80 asesorów sądowych. Ten wzgląd zdecydował o przedstawieniu do opinii Kolegium NSA propozycji przeniesienia do wojewódzkich sądów administracyjnych wszystkich sędziów NSA, orzekających w dotychczasowych ośrodkach zamiejscowych.

Odnosząc się do zagadnienia braku indywidualizacji opinii rozstrzygnięć w toku przenoszenia sędziów do wojewódzkich sądów administracyjnych Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego podniósł, że podjęcie decyzji na podstawie indywidualnej oceny wypełniania obowiązków sędziowskich prowadziłoby do podważenia zasady, że przyczyną przeniesienia sędziego jest zmiana ustroju sądów. Zasadnicze kryteria dotyczące przenoszenia sędziów zostały wypracowane przez Kolegium NSA i zaakceptowane przez Zgromadzenie Ogólne. W tej sytuacji w trakcie obrad Kolegium NSA w dniu 23 lutego 2004 r. Kolegium zaopiniowało przeniesienie poszczególnych sędziów. Polegało to na odczytaniu przez przewodniczącego Kolegium kolejno nazwisk wszystkich przenoszonych sędziów, zadaniu pytania czy w stosunku do propozycji przeniesienia wymienionych sędziów są inne propozycje, a następnie przystąpieniu do aktu głosowania. Ten sposób postępowania umożliwiał, w przypadku każdego sędziego zgłoszenie wniosku

odrębnego, propozycji odmiennej oraz odniesienia się do każdego indywidualnego przypadku oddzielnie. Termin posiedzenia Kolegium był ogłoszony w trakcie poprzedzającego Kolegium Zgromadzenia Ogólnego, a przebieg posiedzenia Kolegium był powszechnie znany, bowiem w skład Kolegium dokonującego opiniowania wchodził członkowie reprezentujący wszystkie ośrodki zamiejscowe NSA i wszystkie wydziały orzecznicze NSA w Warszawie. Taki skład Kolegium został w NSA powołany właśnie dlatego, by wszystkie jednostki organizacyjne NSA miały swego przedstawiciela w tym organie w związku z reformą sądownictwa administracyjnego. Samodzielną podstawę podjęcia decyzji o przeniesieniu stanowił przepis art. 94 §1 Przepisów wprowadzających, a nie przepisy art. 75 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.). Powołanie się na przepis art. 75 § 4 Prawa o ustroju sądów powszechnych, w pouczeniu o prawie do wniesienia odwołania od decyzji do Sądu Najwyższego, wynika jedynie stąd, że skoro przepis art. 94 §1 Przepisów wprowadzających nie określał sprawy odwołania od decyzji, to przyjmując, że jest to sprawa nieuregulowana, należy stosować odpowiednio przepisy Prawa o ustroju sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, w okresie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy - Prawo o ustroju sądów administracyjnych, tj. od 1 stycznia 2004 r., „sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego może być przeniesiony przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, po zasięgnięciu opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, w której dotychczas pełnił służbę, z pozostawieniem mu prawa do wynagrodzenia i tytułu przysługującego sędziemu Naczelnego Sądu Administracyjnego.” Odwołanie sędzi A. W. zostało oparte głównie na zarzutach

niezgodności tego przepisu z art. 2, art. 32, art. 178 ust. 1 i art. 180 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 listopada 2005 r., P 20/04, orzekł, że art. 94 § 1 ustawy jest zgodny z art. 2, art. 32, art. 178 ust. 1 oraz art. 180 Konstytucji. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do kwestionowania stanowiska Trybunału. Poza wszystkim, skład orzekający w sprawie w pełni podziela zarówno samo to rozstrzygnięcie jak i jego motywy, których powtarzanie tu jest zbędne.

Skoro ustawowa kompetencja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego do skutecznego przeniesienia sędziego tego Sądu na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do wojewódzkiego sądu administracyjnego, w którym dotychczas pełnił służbę jest zgodna z Konstytucją, to rozważenia wymaga zagadnienie czy podjęcie decyzji w tym przedmiocie nastąpiło po zasięgnięciu opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego. Trybunał Konstytucyjny nie odniósł się do tego zagadnienia, gdyż „do czasu, kiedy problemu tego nie rozstrzygnie Sąd Najwyższy, ocena kwestii zgodności z Konstytucją byłaby przedwczesna i stanowiłaby ingerencję Trybunału Konstytucyjnego w konstytucyjne funkcje organów wymiaru sprawiedliwości co do usuwania wątpliwości interpretacyjnych dotyczących ustaw”.

Podniesiony przez sędzię W. w odwołaniu zarzut, że w jej sprawie Prezes NSA nie zasięgał opinii Kolegium tego Sądu jest nieuzasadniony. Przede wszystkim należy zauważyć, że przeniesienie sędziego NSA do wojewódzkiego sądu administracyjnego na podstawie art. 94 § 1 ustawy nie jest decyzją administracyjną w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, wobec czego przy jej podejmowaniu nie ma zastosowania art. 106 k.p.a. Poza tym, jak wynika z odpowiedzi Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego na odwołanie, reguły przenoszenia sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego do wojewódzkich sądów administracyjnych zostały wypracowane podczas posiedzeń Kolegium oraz spotkań odbywanych z zainteresowanym sędziami. Zasady te zostały następnie zaakceptowane przez Kolegium, a także przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 9 lutego 2004 r. Zasady przenoszenia sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych znane były także skarżącej i nie podjęła

ona w stosownym czasie - ani bezpośrednio, ani pośrednio - z nimi polemiki. Na posiedzeniu Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 23 lutego 2004 r. organ ten - w obecności przedstawicieli wszystkich Ośrodków Zamiejscowych - zaopiniował przeniesienie poszczególnych sędziów. Przyjęty tryb procedowania - konsultowany, uzgadniany, a także zaakceptowany przez całe środowisko sędziowskie sędziów NSA - umożliwiał faktycznie i realnie indywidualizację formułowania opinii. W tych okolicznościach należy przyjąć, że przewidziany w art. 94 § 1 ustawy wymóg zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego został dochowany.

Uprawnione organy Naczelnego Sądu Administracyjnego - Kolegium tego Sądu i Zgromadzenie Ogólne jego sędziów - za zasadnicze kryterium przeniesienia sędziego do wojewódzkiego sądu administracyjnego przyjęły zachowanie dotychczasowego miejsca orzekania. Należy je uznać za usprawiedliwione i niedyskryminujące. Zagwarantowało ono sędziom - przy pozostawieniu im prawa do wynagrodzenia i tytułu przysługującego sędziemu NSA - stabilizację zarówno w życiu zawodowym jak i prywatnym. Z drugiej strony, co nie mniej istotne, zapewniło racjonalną i bezwzględnie konieczną w państwie prawnym ciągłość orzekania w nowym systemie sądownictwa administracyjnego. Zapobiegło to destrukcji, a może nawet paraliżowi wymiaru sprawiedliwości w tym zakresie. Przy tym, podzielić trzeba pogląd zaprezentowany przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w odpowiedzi na odwołanie sędzi A. W., że indywidualna ocena wypełniania obowiązków służbowych, „a w tym zwłaszcza działalności orzeczniczej sędziego” naruszałaby zasadę niezawisłości sędziowskiej i prowadziło „do podważenia zasady, że przyczyną przeniesienia sędziego jest zmiana ustroju sądów”.

Zarzut pozbawienia odwołującej się „uprawnienia do przejścia w stan spoczynku po przepracowaniu nie mniej niż 9 lat na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego [...] czy też prawa do udziału w Zgromadzeniach Ogólnych Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego” nie poddaje się weryfikacji w postępowaniu z odwołania od decyzji Prezesa NSA o przeniesieniu na podstawie art. 94 ustawy. Czyni to niemożliwym badanie przez Sąd Najwyższy innych niż ustawowo określone następstw prawnych decyzji o przeniesieniu (art. 49 ustawy w związku z art. 8 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002

r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) i art. 75 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.).

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.